

Ruth Galloway -mysteeri

”Jälleen uusi helmi.”

KIRKUS REVIEWS

ELLY
GRIFFITHS

KORPPIKUNINGAS

TAMMI

ELLY GRIFFITHS

Ruth Galloway -mysterit

Risteyskohdat (2009, suom. 2017)

Januksen kivi (2010, suom. 2017)

Jyrkänteen reunalla (2011, suom. 2018)

Käärmeen kirous (2012, suom. 2018)

Korppikuningas (2013, suom. 2019)

ELLY GRIFFITHS

KORPPIKUNINGAS

Suomentanut
Anna Kangasmaa

TAMMI

Loppiaisaatto- ja *Macbeth*-sitaattien suomennos Paavo Cajander
Omar Khajjam -sitaatin suomennos Kiamars Baghbani ja Leevi Lehto

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS *Dying Fall*

ILMESTYI ISO-BRITANNIASSA 2013.

COPYRIGHT © 2013 BY ELLY GRIFFITHS

ALL RIGHTS RESERVED INCLUDING THE RIGHTS OF REPRODUCTION

IN WHOLE OR IN PART IN ANY FORM.

SUOMENKIELINEN LAITOS © ANNA KANGASMAA JA TAMMI 2019

PAINETTU EU:SSA

ISBN 978-952-04-0378-2

John Maxtedille
sekä Sarah ja Michael Whiteheadille

*”Tuo sävel uudelleen! Noin, noin se sammui,
Hiveltäin korvaa niin kuin lounan henki,
Jok’ yli lemmenkukkavuoteen huokuu
Ja tuoksun tuo ja vie. – Vait, vait! Jo riittää.
Niin vieno se ei ole nyt kuin äsken.”*

WILLIAM SHAKESPEARE,
Loppiaisaatto

PROLOGI

Aluksi häntä ei edes pelota, vaikka huone on täynnä savua. Kun hän pääsee portaiden yläpäähän, silmiä kirvelevä kuumuus saa hänet perääntymään. Mutta tämä on vain tulipalo, ja hän tietää, miten tulipalossa pitää toimia. Hän oppi sen partiossa jo kolmisenkymmentä vuotta sitten. Sitä paitsi hän on pienessä, kaksikerroksisessa talossa eikä *Liekehtivässä tornissa* (tarkemmin ajatellen hän taisi nähdä elokuvankin suunnilleen samoihin aikoihin). Makuuhuoneen ikkunaa ei saa auki, ja kylpyhuoneen ikkuna on liian pieni, mutta ulko-ovelle ei ole kuin muutama askel. Pitää vain päästä portaita alas. Ei kai se voi olla kovin vaikeaa? Hän on edelleen rauhallinen, kun hän menee kylpyhuoneeseen ja kastelee pyyhkeen juuri niin kuin Akela opetti tekemään. Hän kietoo pyyhkeen kasvoilleen ja alkaa laskeutua portaita. Se on vaikeaa, paljon vaikeampaa kuin hän osasi kuvitella. Hän on joskus lukenut, miten kuumuus on ”estänyt” ihmisiä pakenemasta tulipalosta, ja on aina syvällä sisimmässään ajatellut, ”Nynnyt, sehän on vain kuumaa ilmaa, pitää vain puskea läpi.” Mutta kuumuus ei enää tunnu ilmalta. On kuin se olisi jähmettynyt kiinteään olomuotoon, ja hän joutuu kokoamaan kaikki ruumiinvoimansa päästäkseen tunkeutumaan sen läpi. Edettyään vaivaiset kolme askelta hän on aivan lopussa, ja kuumuus vain voimistuu. Pyyhe silmillään hän ei näe juuri mitään, mutta tulen voi kuulla – sen kumean kohinan, joka täyttää koko alakerran. Sillä on myös oma hajunsa, teollinen ja raju.

Mutta hän kuulee muutakin. Sireenejä. Joku on hälyttänyt palokunnan. Luojan kiitos. Hän pelastuu. Hän syöksyy viimeiset askelmat suoraan ulko-ovelle. Kahva on niin kuuma, että iho palaa siihen kiinni, mutta hän säilyttää otteensa, kääntää kaikin voimin ja työntää ovea hartiallaan. Pyyhe valahtaa kasvoilta, ja yhtäkkiä hän on tukehtumisillaan. Eteinen on täynnä mustaa savua. Henkeään haukkoen hän kerää viimeiset voimansa ja heittäytyy ovea vasten. Silloin hän tajuaa, että se on lukittu ulkopuolelta. Ja sillä hetkellä häntä alkaa pelottaa.

1

Ruth on avaamassa ovea, kun puhelin soi. Hän pysähtyy kynnykselle miettimään, pitäisikö vain antaa soida. Ystävillä on hänen kännykkänumeronsa. Lankapuhelimeen ei soita kukaan muu kuin äiti ja tuplalasi-ikkunoita tyrkyttävät myyjät. Ja vaikka talon ikkunat rämisevät tuulessa, niin hän tykkää siitä – että kiitoksia vain. Äiti soittaa pelkästään piinatakseen (”Näin tässä yhtenä päivänä Janicen tyttären, hän on lääkäri, niin uskomattoman hoikka ja viehättävä. Hänellä on kolme lasta ja kaikki soittavat viulua. Miten laihduttaminen sujuu?”). Ruth päättää jättää vastaamatta, mutta hänen puolentoista vuoden ikäinen tyttärensä Kate juoksee ohi huutaen: ”Ring, ring!” Kate nostaa luurin ja sano selvällä äänellä: ”Pissa.” Ruth kiroaa Cathbadin, Katen druidikummissedän, joka on opettanut Katelle hippien perustervehdyksen (”Peace.”) ja nappaa luurin.

”Haloo.”

”Ruth?” Langan päässä on naurava nainen. ”Sanoiko joku ’pissa?’”

”Kate.” Ruth selaa tuttujen listaa kiivaasti mielessään. Kuka ihme soittaja on? Joku yliopistolta? Tuttavallinen ikkunamyyjä? Mutta äänessä on jotain tuttua...

”Ruth”, nainen sanoo, ”Caz täällä, Carol.”

Carol. Ruthin yliopistoaikojen parhaita ystäviä. Arkeologian opiskelukaveri, entinen kämppis, uskollinen juomatoveri ja salaisuuksien vartija. Syyllisyydenpuuska iskee, kun Ruth tajuaa, että siirtäessään viime vuonna yhteystietoja

uuteen puhelimeen hän on kokonaan unohtanut Cazin. He eivät ole olleet yhteydessä lähes kolmeen vuoteen.

”Yritin soittaa kännykkään”, Caz sanoo, ”mutta en saanut sinua kiinni.”

Tieto ei ole mitenkään yllättävä, koska Ruthin vanha puhelin lepää parhaillaan merenpohjassa, tai on kenties ajautunut muun ajelehtivan roinan seassa jollekin North Norfolkin lukuisista rannoista.

”Pahoittelen”, Ruth sanoo. ”Vaihdoin puhelinta ja olen ollut laiska päivittämään tietoja.”

”Ei se mitään”, Caz sanoo. ”Kiva kuulla ääntäsi.”

”Samoin.” Kiintymyksen aalto käy Ruthin ylitse. Coolisti piikkitukkainen Caz, juomakisojen maineikas mestari, palavien drinkkien ja kylmämuurauksen ystävä, anarkisti ja peloton barettipää. Nykyään hän työskentelee kirjanpitäjänä.

”Olen tosi pahoillani, Ruth”, Caz sanoo. Nauru on kai konnut äänestä. ”Mutta soitan kertoakseni huonoja uutisia.”

”Voi ei.” Ruth käy taas mielessään läpi tuttujen listaa. Kuka on kuollut tai sairastunut? Hän on juuri siinä iässä, missä ystävät alkavat tuntua kuolevaisilta. Kate hoipertelee huoneeseen Flint-kissa sylissänsä. ”Aa, minun oma Flinty.”

”Kate, laske Flint alas.” Flint vilkuilee Ruthia marttyyri-maisesti Katen olan takaa.

”Mitä?” Caz sanoo.

”Anteeksi, sanoin vain Katelle.”

”Ai niin, sinulla on lapsikin. Minkä ikäinen hän on nyt?”

”Melkein kaksi.” Tuntuu typerältä sanoa puolitoistavuotias, eikä Caz, kolmen lapsen äiti, kuulosta järin kiinnostuneelta.

”Söpöä”, Caz sanoo lyhyesti. ”Mutta niihin uutisiin. Dan, Dan Golding.”

”Meidän Dan vai?”

Dan Golding, kaikkien aikojen coolein arkeologi, University College Londonin Indiana Jones. Ruth ei ole kuulut Danista vuosiin, mutta ajatteli aina, että tämä varmasti puuhailee mahdottoman jännittävien projektien parissa, paljastaa liitonarkin kätköpaikan, näyttelee Hollywood-elokuvassa ja menee naimisiin Angelina Jolien kanssa.

”Mitä hänelle on tapahtunut?” Ruth kysyy.

”Hän on kuollut”, Caz sanoo. ”Luin lehdestä. Hän oli töissä Pendlen yliopistossa ja kuoli tulipalossa.”

”Jestas.” Ruth ei olisi ikinä osannut kuvitella Dania minäkään noin yksinkertaisen ja tuhoisan ilmiön uhriksi. Ja Pendlen yliopistossa? Se on niitä uusia, kuten North Norfolkkin yliopisto, missä Ruth on. Mikäs siinä, mutta Ruth oli kuvitellut Danin Cambridgen tai Harvardin kaltaiseen paikkaan. Tai sukeltamaan helmiä jonkin Etelämeren saaren kupeeseen.

”En tiennytkään, että hän oli Pendlessä”, Ruth sanoo hölmönä.

”En minäkään. Vaikka se on ihan tässä lähellä.” Caz asuu tietenkin pohjoisessa. ”Ihan kamalaa”, Caz sanoo. ”Luin vain paikallisesta lehdestä. Arkeologi Daniel Golding löydetty kuolleena Fleetwoodin talostaan. Ensin en edes tajunnut, koska en ole ikinä ajatellut, että hänen nimensä olisi Daniel.”

”Miten se... Mitä hänelle tapahtui?”

”Jutussa sanottiin vain, että hän kuoli palossa. Talo ilmeisesti paloi ihan poroksi. Johtui kuulemma viallisista sähköasennuksista.”

Viallisista sähköasennuksista. Onko tosiaan mahdollista, että Danin olisi surmannut johdonpätkä, huonosti maadoitettu pistoke, pari väärään suuntaan kulkevaa

plussaa ja miinusta? Tuntuu ihan uskomattomalta.

”Oletko varma, että se oli hän?” Ruth kysyy toivonkipinän innoittamana. ”Meidän Dan?”

”Joo”, Caz sanoo surullisena. ”Soitin hänen siskolleen. Muistat varmaan Miriamin, pari vuosikurssia meitä ylemmänä.”

Ruth muistaa hämärästi Danin siskon tummanpuhuvan, upean läsnäolon joissain heidän juhlissaan. Miriam Golding. Huhujen mukaan hänestä tuli malli.

”Miten onnistuit jäljittämään hänet?”

”Se oli aika helppoa. Hän on Facebookissa.”

Ruth ei ole ikinä tajunnut Facebookia. Se kuuluu niihin modernin elämän osa-alueisiin, joihin hänen ymmärryksensä ei yllä. Hän ei käsitä, miksi jokaisesta teekupposesta pitää tehdä päivitys kavereille. Ja joka tapauksessa hänellä on ystäviä vain pieni joukko. Alati pienenevä.

”Hautajaiset ovat huomenna”, Caz sanoo.

”Nyt jo?”

”Juutalaisen perinteen mukaisesti, sanoi Miriam.”

Ruth ei ollut tullut ajatelleeksi, että Dan oli juutalainen. Opiskelijoina he eivät juuri puhuneet uskonnoista – elämän tarkoituksesta toki, mutta ei arjen uskonnollisuudesta. Ja Ruth oli tehnyt kaikkensa päästäkseen pakoon vanhempiensa herätysuskovaisuutta. J-sana olisi saanut hänet ryntäämään pakoon.

”Kunpa voisin osallistua”, hän sanoo totuudenmukaisesti.

”Niinpä. En tiedä, onko sopivaa lähettää kukkia, mutta jos lähetän, niin laitan sinunkin nimesi alle.”

”Kiitos, Caz.”

”Mukava jutella kanssasi. Pitkästä aikaa.”

”Samoin.”

”Ehkäpä tulet joku kerta Lythamiin?”

Ruth nauraa. ”Ehkä.” Itsekseen hän ajattelee, että viime vuosina on tapahtunut niin hurjia juttuja, että hän joutuisi varmaan ottamaan matkapahoinvointitabletteja, jos matkustaisi kauemmaksi kuin lähimpään kiinalaiseen noutoruokalaan.

”Tai ehkä sinä tulet Norfolkiiin”, hän sanoo.

Nyt on Cazin vuoro nauraa. ”Ei sitä koskaan tiedä. Pidä huolta itsestäsi, Ruth.”

Laittaessaan illallista Ruth pohtii, miksi Pohjois-Englannissa asuva Caz tuntuu olevan kauempana kuin hänen naapurinsa Bob, joka parhaillaan on kotimaassaan Australiassa. Asiaan vaikuttaa selvästi jokin muukin kuin etäisyys. Totuus on, että kun Caz meni naimisiin (toisen opiskelutoverin, Peten, kanssa) ja sai lapsia, hän alkoi ottaa etäisyyttä Ruthista, lapsettomasta sinkusta – samalla tavalla kuin osapuilleen 8 000 vuotta sitten merenpinta nousi ja erotti Britannian Euroopan mantereesta, ja joki leveni mereksi – niin että Ruth tuntee nykyisin kuuluvansa suorastaan eri eläinlajiin kuin muinoinen ystävänsä. Onhan Ruthillakin nyt lapsi (jännä, että Caz oli unohtanut, tosin se tuntuu Ruthistakin uskomattomalta), mutta hän ei tunne itseään Äidiksi isolla Ä:llä, eikä hän ole milloinkaan ollut Vaimo. Hän on pysynyt samassa työssä, mutta Caz, samoin kuin suurin osa muistakin kurssikavereista, on kauan sitten vaihtanut arkeologian tuottoisampiin hommiin.

Siinä onkin jonkinlaista sankariromantiikkaa, suoraan jotain omituista, että alati vain kaivaa ja seuloo ja luennoi käsikirveistä. Tarkemmin ajatellen Dan taisikin olla ainoa vuoden -89 vuosikurssilta, joka oli edelleen tekemisissä arkeologian kanssa. Ruth ja Dan saivatkin

ainoina parhaan arvosanan, mutta Ruthista tuntuu nyt, ettei hänellä ollut kummoista paloa arkeologiaan ennen kuin hän väitöskirjaa tehdessään tapasi nerokkaan ja karismaattisen professori Erik Anderssenin, Viikinki-Erikin. No, Erik on jo vainaa, ja vaikka hän kummittelee Ruthin unissa, sitä tapahtuu yhä harvemmin. Ruth kuitenkin puurtaa edelleen arkeologian parissa. Hän on yllättynyt siitä, että Dankin oli vastaavassa, kehnosti palkatussa, mitäänsanomattomassa virassa. Ja nyt Dankin on kuollut.

Ruth keittää pastaa, ja hän ja Kate syövät etupihan muovisen pöydän ääressä. Järkevä valinta, kun otetaan huomioon Katen pyrkimys sivellä ruokaa kaikille ulottuvilla oleville pinnoille, mutta myös erittäin ihanaa tällaisina iltoina. On vielä valoisaa, ja ilma tuntuu pehmeältä ja kuulaalta. Aidan takana heinä rusottaa kullanhohtoisena, ja siellä, missä marskima muuttuu mereksi välähtelee paikoitellen tummansinistä vettä. Hiekka kimmeltää kaukaisuudessa kuin kangastus, ja sitäkin kauempana aallot vyöryvät rantaan kuiskien, korkealla liitelevien lokkien saattamina. Ruth on asunut täällä kolmetoista vuotta eikä ole koskaan kyllästynyt maisemaan, marskimaan yksinäiseen kauneuteen, korkealle kaartuvan taivaan ihmeeseen. Paikka on kuin maailman ääressä, vain kolme taloa tunteuttomaan johtavan tien varrella. Toinen naapuri, Bob Woonunga, on Australian alkuperäiskansoihin kuuluva runoilija, ja hän viettää suuren osan vuodesta toisella pallonpuoliskolla. Toinen talo on loma-asuntona, mutta omistajapariskunta tuntuu unohtaneen koko paikan. Tosin heidän opiskeluikäinen poikansa kavereineen käy joskus siellä viettämässä remuisan juhlinta- ja surffausviikonlopun. Ruth on huomannut oikeastaan odottavansa

näitä viikonloppuja, vaikka Flint inhoaa pilvihuuruja, ja loputtomat N-Dubz-remixit valvottavat Katea öisin.

Bob palaa heinäkuussa, mutta Ruth tietää, että kesäkuusta kannattaa nauttia täysin rinnoin. Elokuussa taivas on jo harmaa, ja King's Lynnin kadut täynnä toimintaa etsiviä, ikävystyneitä koululaisia. Mutta nyt, lukukauden loppusuoralla, koeviikkojen keskellä armoton aurinko paistaa päivästä toiseen uskomattoman luotettavasti. Ruthin käy sääliksi koululaisia, mutta hänelle hyvät ilmat tulivat kuin tilauksesta. Kesäkuussa on yliopiston vuosittaisen kaivauksen aika, ja tänä vuonna tutkitaan roomalaista kohdetta Swaffhamin lähellä. Ruth opettaa forensista arkeologiaa. Opiskelijat ovat enimmäkseen ulkomaisia maisteriopiskelijoita, joten tuntuisi raa'alta pakottaa heidät kenttätöihin Norfolkkin talveen tai edes kevääseen. Niinpä kesäkuun kaivaus on heidän ensimmäinen kosketuksensa käytännön työhön. Ruthillekin kaivaus on ensimmäinen vähään aikaan, ja paikka on lähellä hänen sydäntään. Roomalaiset rauniot, jotka luultavasti ovat osa suurempaa asutusta, löysi Max Grey, Sussexin yliopiston arkeologi ja Ruthin... Kuten aina, pelkkä yrityskin määrittellä suhdetta Maxiin saa Ruthin ajatukset luikkimaan pakoon kauhun vallassa.

Kate on saanut pastan heiteltyä ympäriinsä ja hän taa-pertaa etsimään Flintiä. Ruth seuraa perässä kelloaan vilkuillen. Se on seitsemän. Jos hän onnistuu pitämään Katen touhukkaana vielä puoli tuntia, tämä nukkuu yöllä kunnolla. Ruthia väsyttää jo melkoisesti. Hän ei ole pitkään aikaan viettänyt kokonaista päivää ulkoilmassa. Arkeologiaa on kiva opettaa, mutta eniten hän pitää kaivamisesta. Hän rakastaa pikkutarkan järjestyksen ja rankan raatamisen yhdistelmää – välillä lapioidaan ja kannetaan

hiekkaa selkä vääränä, välillä tupsutellaan sitä luunsirun päältä pensselillä. Hän rakastaa teräväreunaista, suoraseinäistä kaivausaluetta, jonka pohjalla maaläikät erottuvat selväpiirteisinä. Hän muistaa hetken, jona hän löysi täältä kotoiselta marskimaaltaan rautakautisen tytön, jolla oli vielä ranteessaan heinästä punottu rengas. Sinä samaisena päivänä hän myös tapasi ensimmäistä kertaa komisario Harry Nelsonin.

Kate löytää Flintin takapihalta ja jahtaa sitä karhunvatukkapensaiden läpi. Ruth istuu tuu ruohikolle katselemaan. Hän ajattelee Maxia, Nelsonia ja Dania. Daniin hän ei ollut rakastunut, mutta juuri nyt heidän ystävyystensä piirtyy esiin kirkkaampana ja suloisempana kuin yksikään rakkaussuhde. Ruth pystyy muistamaan Danin kasvot tarkasti, mutta sen sijaan hänen olisi vaikea palauttaa mieleensä Peterin piirteet, vaikka asui tämän kanssa melkein kymmenen vuotta. Opiskeluvuodet näyttävät yhtäkkiä kylpevän paljon kirkkaammassa valossa kuin iltahämärässä hehkuva puutarha. Ruth ajattelee Gordon Squarea, Lontoon yliopiston ylioppilaskuntaa, punnan oluttuoppeja, yöbussia, Bilalin kebabkioskia, radiota hiljaisina iltapäivinä, Soniaa laulamassa ”You’ll Never Stop Me Loving You”. Miksei hän ollut pitänyt yhteyttä Daniin? Ruth muistaa kyllä, että etelälontoolaisena työväenluokan tyttönä arasteli Dania, varakkaan, islingtonilaisen älyköperheen vesaa. Dan oli miltei konserttitason pianisti, osasi kertoa alatyylin vitsejä useilla kielillä ja oli viettänyt vuoden opettamalla englantia Japanissa. He olivat olleet ystäviä ja kurssikavereita, mutta Dan oli ihan toista maata. Milloin he viimeksi tapasivatkaan? Varmaan Cazin häissä. Dan jammaili pianolla ja joku upea tyttö oli kietoutunut hänen ympärilleen kuin viitta. ”Pidetään yhteyttä”, Dan oli

sanonut ja kirjoittanut numeronsa sekkivihosta repäistyyn sivuun. Ruth oli säilyttänyt sitä monta vuotta (Sekkivihko! Ei kai kukaan käytä niitä enää?), mutta ei ollut tullut soitaneeksi.

Karhunvatukka raapaisee Katea ja hän alkaa itkeä. Ruth vie hänet yläkertaan kylpyyn. Flint tulee perässä. Ruth on jo aiemmin pannut merkille, että vaikka Flint näyttää viettävän suurimman osan ajastaan säntäilemällä Katea pakoon, se haluaa kuitenkin pysyä tämän lähellä. Se tulee aina yläkertaan kylpyyn ja iltasadun ajaksi ja tapaa nukkua porrastasanteella Katen oven vieressä. Tiukka iltarutiini on melko uusi innovaatio, ja Ruth pitää siitä kiinni päättäväisesti. Kun Katen on oltava sängyssä puoli kahdeksalta ja valot sammutetaan kahdeksalta, Ruth on lopultakin onnistunut raapimaan osan illasta takaisin itselleen. Hän on koko illan odottanut, että saa asettua alakerran sohvalle viinilasillinen seurana, raajat mukavan raskaina, katsoa telkkarista soopaa ja miettiä kaivausta. Nyt hän ei tosin voi olla ajattelemta Dania – sitäkin kertaa, kun Dan pukeutui Margaret Thatcheriksi ärsyttääkseen vierailulle saapunnutta arvohenkilöä, sitä kun hänen väitettiin kaapanneen pingviinin eläintarhasta, hänen ällistyttävää osaamistaan Bowien laulunsanojen saralla, tai sitä, kun hän oli halvan Pernodin juovuttamana suudellut Ruthia Camberwell Greeniin matkalla olleessa bussissa numero 68.

Tänä iltana rutiini sujuu ongelmitta. Kate nukahtaa jo ennen kuin Ruth on saanut päätökseen tahallisen ikävyyttävän tarinansa Seikkailija-Doran kommelluksista. Ruth hiipii alakertaan. Viiniä kaataessaan hän ajattelee, että hukkasi ystävyyden Danin kanssa, jätti käyttämättä tilaisuuden tuntea mieleltään poikkeuksellisen ja kapinallisen ihmisen. Hänen olisi pitänyt jatkaa yhteydenpitoa.

Olihan heillä loppujen lopuksi jotain yhteistäkin. Luokkatyöt haalistuvat vuosien kuluessa, ja sitä paitsi Ruth kuuluu nykyään keskiluokkaan. Hän kuuntelee radion neloskanavaa ja lukee *Guardiana*. Hän ei ole vuosiin käyttänyt työväenluokkaisia ilmaisia. He olisivat jutelleet arkeologiasta ja vierailleet toistensa yliopistoissa. Ehkä siitä olisi jollain merkillisellä tavalla seurannut sekin, että Dan ei olisikaan kuollut tulipalossa kaukana kaikista läheisistään. Ruthin olisi pitänyt olla parempi ystävä, mutta nyt on liian myöhäistä. Dan ei ota yhteyttä enää koskaan.

Seuraavana päivänä Ruth saa Danilta kirjeen.

2

Kirje on lähetetty eteenpäin yliopistolta.

Hei Ruth, Dan tässä. Dan Golding. Toivottavasti muistat minut, koska muuten tästä tulee vähän noloa. Mitenkäs elämä on sinua pidellyt? Minä opetan arkeologiaa Pendlen yliopistossa, hyisessä, vihamielisessä pohjoisessa. Tiedän, että sinä olet North Norfolkissa. Itse asiassa olen seurannut uraasi mielenkiinnolla ja ihailleen. Tiedän, että olet maan johtavia luiden säilymisen asiantuntijoita.

Sen takia sinulle kirjoitankin. (Olisi toki muutenkin kiva päivittää kuulumiset. Näetkö vielä Cazia? Tai Rolya tai Valia?). Olen tehnyt löydön, ja se voi olla iso juttu. Jättiläismäinen juttu. Mutta tarvitsen apuasi. Toisen mielipiteen luista. Tilanne täällä on vähän arkaluontoinen, ja siksi lähetän kirjeen enkä sähköpostia. Voisitko soittaa minulle alla olevaan numeroon? Veikkaan, että juttu kiinnostaa sinua. Oletko kuullut Korppikuninkaasta? No, minä uskon löytäneeni hänet. Hemmetti, Ruth, miten pitkä aika yliopistoajoista on vierähtänyt. Olemme kaikki ainakin vanhempia ja surullisempia, jollemme sitten vähän viisaampiakin. Tämä löytö voi tosin muuttaa kaiken. Mutta minä

*pelkään... Siinä se, minua pelottaa. Soita minulle heti,
kun saat tämän kirjeen.*

Rakkaudella vanha ystäväsi

Dan

Ruth jättää ulko-oven auki ja lukee kirjeen etuportaalla. Takana on uuvuttava päivä kaivauksella, ja Ruthin jäsenet huutavat kylpyä. Mutta ensin täytyy hoitaa Katen iltaruutiinit. Kate etsii Flintä keittiöstä. Hän huhuilee kissanluokkuun. Hölmöstä hetken mielijohteesta Ruth soittaa kirjeen alareunaan kirjoitettuun kännykkänumeroon. Danin matala, huvittunut, hiukan uninen ääni tavoittaa hänet kirkkaana vuosien ja etäisyyksien takaa, suoraan manan majoilta.

”Hei, soitit Dan Goldingille. En ole juuri nyt paikalla, mutta jätä viesti, niin soitan sinulle. Ihan oikeasti.”

No, Ruth tuumii laskiessaan reppunsa lattialle ja suunnatessaan keittiöön pelastamaan Flintin, tuota lupausta ei Dan pysty pitämään. Hänen puheensa kuuleminen – niin kirjeitse kuin puhelimitse – järkyttää Ruthia. Ensimmäisen kappaleen rempseä Dan tuntui heti tutulta. Totta kai hän oli varma, että Ruth muistaisi hänet. Dania ei hevillä unohdettu. Ja kaikesta huolimatta Ruth tunsu mielihyvää siitä, että Dan muisti hänet ja oli jopa seurannut hänen uraansa ”ihailleen”. Mutta viimeisen kappaleen Dan, joka on vanhempi ja surullisempi ja peloissaan... häntä Ruth ei tunnista lainkaan. Mitä vihamielisessä ja hyisessä pohjoisessa onkaan voinut tapahtua, että Dan – Dan! – on ollut niin peloissaan, ettei ole uskaltanut lähettää sähköpostia, niin epätoivoinen, että on tarvinnut apua Ruthilta – Elthamin Ruth Gallowaylta, tytöltä, joka ehti täyttää kahdeksan-

Ruth Galloway tutkii murhaa noitien ja tarukuninkaiden mailla.

Suru-uutinen opiskeluaikaisen ystävän kuolemasta järkyttää arkeologi Ruth Gallowayta. Lisäksi Ruth saa tietää ystävänsä tehneen tärkeän löydön juuri ennen kohtalokasta tulipaloa, ja hän tempautuu mukaan tapauksen tutkintaan. Oliko kuolema sittenkään onnettomuus?

Selvittääkseen asian Ruth matkustaa Blackpoolin huvipuistokaupunkiin ja Pendlen mystisiin metsiin. Siellä käy ilmi, että löytö on saattanut kiinnostaa yllättävän vaarallisia piirejä. Oma hankaluutensa on siinäkin, että Blackpool on myös komisario Harry Nelsonin kotikaupunki, eivätkä Ruth ja Nelson pääse pakoon monimutkaista suhdettaan.

”Vanhat luut ja anglosaksien kulttuuri yhdistyvät tuoreisiin murhiin ja tämän päivän viharyhmiin.” **PUBLISHERS WEEKLY**

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-0378-2